

Els barons socialistes no combreguen amb rodes de molí

written by Llorenç Prats | 2 de juliol de 2021

Els indults dels presos polítics, malgrat que només sigui una semblança, és molt més del que els socialistes espanyols poden assumir. Els seus quadres van defensar amb vehemència la intervenció de la Generalitat (155) i l'empresonament dels líders independentistes. Com era d'esperar, el portaveu d'ERC al Congrés espanyol, Gabriel Rufián, ha defensat que els indults no són suficient i predica la necessitat d'un nou referèndum. Una postura que amplis sectors socialistes, fins i tot que el referèndum sigui una enganyifa per als catalans, veuen bé.

Pedro Sánchez, el president del govern espanyol, insta a una visió de "llarg recorregut" per intentar calmar els ànims. Està dient que segurament, aleshores, els catalans ja s'hauran desesperat prou i estaran definitivament desanimats, expliquen els seus estratègics. La proposta de la Moncloa passaria, d'acord amb els suports d'investidura obtinguts, per revisar els dos temes gastats d'abans del referèndum i que la sentència de l'Estatut va suprimir: Catalunya com a nació i el finançament de l'autonomia catalana. Una visió que tindria només el suport d'alguns socialistes catalans convençuts que és possible convèncer els catalans, lògicament independentistes, amb una bona oferta. Tot plegat, després de comprovar que més de 3 anys de repressió han donat pocs resultats o quasi cap.

Públicament el PSOE, tanmateix, ho veu clar només si ERC renuncia explícitament a la independència. De fet, destaquen que "és indispensable dividir l'independentisme", tot fent que els suports d'ERC, en altre temps els anàlegs de JxCAT, es desmarquin del desig popular d'emancipació nacional que lidera l'ANC, l'Assemblea, com a principal portaveu d'aquesta

determinació. Una determinació democràtica que ara també prové del referèndum d'autodeterminació de Catalunya del 2017.

Els barons socialistes espanyols aprofitaran la reunió de presidents autonòmics a Salamanca d'aquest mes de juliol per construir un front de rebuig a les propostes permissives del govern espanyol amb els catalans. Tindran tot el suport de les dretes espanyoles. Reconeixen que "no és possible dividir l'independentisme perquè cap d'ells vol passar per un botifler declarat". Una reunió a la qual no està previst que hi assisteixi el president de la Generalitat de Catalunya.

Desactivar la força democràtica que planteja l'independentisme és la principal preocupació de la Moncloa. Cerquen, segons els seus estratègics, noves legitimacions, que disfressin si més no els resultats sorgits de les urnes. Parlen, a la desesperada, d'una "resposta del món social" o d'una "conjunció d'esforços col·lectius" com eufemismes del que no existeix amb vots ni com a viable per contrarestar l'abast del resultat del referèndum d'autodeterminació del 1r d'octubre.

En tot això, només una petita però decisiva part del PSC té perfil propi. Tota la resta és mimetisme del que marca el PSOE, fil per randa. Una part del PSC és la que busca pactes a les institucions catalanes amb els partits independentistes, els quals, malgrat el que va suposar el 155, ho accepten a ulls clucs. El cas més clar és l'acord de ferro entre JxCAT i el PSC a la Diputació de Barcelona. És la part amb més sintonia empresarial ("som socialistes" expliquen) i la que necessita tenir un més assegurat control sobre l'efervescència social que sempre ha experimentat Catalunya.